

Hi havia una vegada

Els contes de Betevé, disponibles ara en el canal de Youtube

Explicar un conte és tot un art. Ho demostra la sèrie *Dibuixacontes*. A cada capítol s'explica un conte clàssic actualitzat narrat per periodistes, actors i actrius mentre un il·lustrador o artista plàstic el dibuixa. Són contes coneguts però explicats de manera diferent. Així, per exemple, La Caputxeta Vermella, l'explica Ivan Labanda mentre Jordi Labanda el dibuixa en una adaptació de la història feta per Estel Solé, que s'ha encarregat dels textos tenint en compte la visió de gènere. En aquest sentit, l'exdiputat David Fernández descobreix *La llegenda de Santa Jordina* amb els fantàstics dibuixos de la Lyona.

Són un total de vint contes clàssics de la literatura universal explicats de forma breu per cares molt conegudes; 20 càpsules audiovisuals d'uns sis minuts de durada que s'emeten pel canal de YouTube de Betevé. L'emissió va començar el 25 de gener i cada dijous se n'estrena un al canal;

Un narrador i un il·lustrador per a cada conte PRODUCTORA ALGUNA PREGUNTA

de moment ja n'hi ha deu de disponibles. Així, el comunicador Jordi Basté explica *El flautista d'Hamelín* mentre el dibuixa Noemí Villamuza o l'actriu Elisabet Casanovas (*Merlí*) narra *El soldadet de plom* amb els dibuixos d'Àlex Santaló.

Dibuixacontes és un projecte de la productora Alguna Pregunta amb voluntat de ser transmèdia; és a dir, a banda de la seva difusió a través d'internet, està previst que se'n pugui fer un llibre i una exposició amb les millors il·lustracions. *

Comunicació

EL ZÀPING GEMMA BUSQUETS

Els nous romàntics

Fa temps que la comèdia romàntica ha deixat d'existir en els cànons clàssics del patró que en el seu moment va imposar, farà ara vint anys, Bridget Jones. Les últimes estrenes posen de manifest clarament aquest tomb –en certa manera, una reinvençió del gènere, amb un humor quotidià i vivencial– i aposten per un ventall de relacions complexes, fins i tot tòxiques i addictives. Són comèdies en què, més que l'amor, ens venen a explicar que la vida és això. I també s'ha obert

la perspectiva. És a dir, el punt de vista femení ha deixat de ser el predominant. I igual que en la ficció actual, en sèries policials, per exemple, el que era tradicionalment el món de les dones s'ha eixamplat en un món coral sense gènere determinat.

L'última sèrie que s'alinea en aquesta tendència és *Easy*, a Netflix. Situada a Chicago, esdevé el centre urbà, el paisatge, on es teixeixen diferents relacions personals entre els protagonistes; *Cites?* La sèrie fa un pas més en l'estrictament amorós i, en

certa manera, vol ser com un *Black Mirror* sobre el complex univers de les relacions íntimes. I ho fa amb una mirada irònica de la denominada cultura *hipster*. Els seus protagonistes pertanyen a una determinada classe social i en situació de crisi, de canvi, en conflicte; talment sortits d'una pel·lícula de Woody Allen: des d'actrius amb projecció professional i relació a distància a dibuixants de novel·la gràfica amb discussió intel·lectual amb una artista de la nova cultura *voayeur* d'Instagram. *